

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרנקל	שם פרטי: בלה
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פדרמן		בלועזית Federman	
שם פרטי איתו נולדתי: בלה		בלועזית Bela	
עיר לידה: פינסק		בלועזית Pinsk	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אייסר		שם פרטי ושם נעורים של האם: סוניה לב	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: פינסק		בלועזית Pinsk	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) פינסק			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:			
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי		שנת עליה: 1948	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה פרובידנס	

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

נולדתי בפינסק, פולין כבת יחידה להורי. אבי היה צלם ואימי הייתה עקרת בית. הוריי דיברו עברית עוד בפולין כאשר לא רצו שאבין על מה הם מדברים.

ב- 1939 יצאנו מביטנו. אבי, שהיה מורשה הקק"ל בעיר- נאסר על ידי הרוסים בהיותי תינוקת ואימי ואני נשלחנו לקולחוז. משם אימי עברה איתי למקום אחר ועבדה בבית חרושת לייצור וודקה כרוחצת בקבוקים. אני הייתי במעון מבוקר עד ערב, אפילו כשהייתי חולה, במשך חמש שנות המלחמה. לאחר מכן אימי עברה לעבוד בבית חולים למחלות מדבקות- מקום בו קל יותר "לגנוב" מזון כדי לשרוד. גרנו אצל אישה שיכורה שלמרות זאת- אהבה אותי מאוד והשקתה אותי חלב מפרה יחידה שהייתה לה. כולנו גרנו בחדר אחד, אמא גידלה ירקות בחלקת אדמה. היא הייתה לוחמת ושרדה בכדי לטפל בי, גם כאשר חליתי בגן במחלות מדבקות למיניהן.

במלחמה אבי נפצע בידו ממוקש ואושפז בבית חולים. אימי זכרה את תא הדואר שלו כחייל וכתבה לו מכתבים אך לא קיבלה תשובה ולבסוף הפסיקה לכתוב. בבית החולים פגשה אימי חייל עם תא דואר זהה לזה של אבי ופנתה אליו. הוא סיפר לה שאבי שכב לידו בבית החולים אך לא היה ביכולתו לכתוב מאחר ונפצע קשות. אימי שלחה מכתב דרכו ואז החלו הורי להתכתב. לקראת סוף המלחמה אבי הועבר לצבא הפולני. הבסיס והגדוד של אבי מוקמו ביער סמוך לעיר קילץ ושרתו בו חיילים יהודים רבים. אנחנו גרנו במחנה הצבאי עם אבי וב-1946 ניצלנו מפוגרום בעיר קילץ, בו נהרגו מאה אנשים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בקילץ הלכתי לבית ספר כללי. הייתי היהודייה היחידה בבית הספר ולא השתתפתי בשיעורי דת. אבי, שהיה קצין, העמיד חייל שלו מחוץ לכיתתי בכדי שישמור עלי.

ב- 1947 החלנו את נדודינו בדרך ארצה. בכל פעם עברנו גבולות על ידי תעודות מזויפות שניתנו לנו מאנשי העלייה, אבי היה מר אלרהאן ואני הוברחתי פעם בשם צילה ופעם יוכבד, פעם מוזס ופעם וילקובסקי. באולם, גרמניה התעודות זויפו לא כראוי ונאלצנו לשהות חודש שלם במחנה עקורים, עד שיסדרו לנו תעודות חדשות. מאולם נדדנו למרסיי, צרפת למשך מספר שבועות ומשם הפלגנו באוניית המעפילים פרובידנס לאלכסנדריה ומשם לחיפה, למחנה מעבר על הכרמל.

נא ספרי/י על חיך בארץ (תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת,

המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

אחות של אבי התגוררה בתל אביב, ברחוב בילו 22, שם משפחתה היה: צדפי-פרלמוטר וגרנו אצלה פרק זמן. לאחר מכן אבי עבד בחברת החשמל ברידינג ואימי הוציאה תעודת הוראה והייתה מורה למלאכה. גרנו במגדלור של רידינג במשך עשר שנים. בתל אביב למדתי בבית ספר יסודי "לדוגמא" מכיתה ד' ואחר כך עברנו לחולון. בבגרותי למדתי בתיכון עירוני ו' בתל אביב ולאחר התיכון הלכתי לבית הספר לאחיות בבית חולים הדסה בתל אביב. שרתי בתרגילי צה"ל במילואים כאחות ועבדתי בקופת חולים בחיפה במחלקת תאונות עבודה. נישאתי בשנת 1959 וילדתי שני ילדים: גיא ויעל. לאחר תקופה בת חמש שנים בה הייתי בבית וגידלתי את ילדי- חזרתי לעבוד כאחות במחלקה האנדוקרינולוגית במרפאת לין בחיפה למשך עשרים וחמש שנה. כיום יש לי חמישה נכדים ואני גרה בחיפה.

המראיית היא חברה של הניצולה: גולדמן רותי

חיפה, ספטמבר 2011